

---

## Sjefredaktøren svarer

---

### KOMMENTAR

#### ARE BREAN

are.brean@tidsskriftet.no

Are Brean er sjefredaktør i Tidsskriftet.

Ingen oppgitte interessekonflikter.

---

Takk til både Børre Fevang og Torben Wisborg for betimelige kommentarer til min lederartikkel. Slik Fevang er inne på kan problemet med røverkongresser også sees i sammenheng med de siste årenes fremvekst av nye publiseringsmodeller, og da særlig åpen publisering (open access). Denne publiseringsmodellen har, i likhet med den gamle, både gode og mindre gode sider. Det vil føre for langt å diskutere en slik omfattende sak her. Men vi mottar gjerne lengre, frittstående debattinnlegg om både fordeler og ulemper ved åpen publiseringsmodellen.

Wisborg etterlyser empirien når jeg mener at de «minst ressurssterke» er mest utsatt for denne type svindel, og han mistenker at Dr. Fo. R. Dom kan ha kommet forbi. Kanskje har han rett. Det kan hverken jeg eller noen andre vite, nettopp fordi svært lite er kjent om hvem som lar seg lure av denne type «konferanser». Her trengs det helt klart empiri. Men det ville undre meg stort om arrangørene er villige til å dele med seg av sin kunnskap om hvem som deltar på «konferansene». Det er nok godt bevarte forretningshemmeligheter. Og andre kilder til omfanget kan vi ikke ha, annet enn volumet av inntekter og mengden av «konferanser». Begge deler synes å være stort, slik det fremgår av artikkelen. Dermed er vi overlatt til spekulasjoner og personlige meninger om hvem deltagerne kan tenkes å være. Jeg tror fortsatt at de som er mest utsatt for å gå på limpinnen er forskere som i mindre grad enn andre har nettverk, ressurser og et solid fagmiljø rundt seg. Det trenger langt fra å være ensbetydende med forskere ved mindre institusjoner. For det trengs bare én god veileder for å unngå å havne på feil konferanse. Og en god veileder kan man like godt få på mindre steder som på større. Men uten god veileder vil jeg tro at man er mer utsatt for å bli lurt i et lite fagmiljø enn i et større, der flere kan rettleder hverandre. Kanskje tar jeg feil.

Wisborg har også gode poenger når det gjelder Sudbø- og Macchiarini-saken: Store fagmiljøer er på ingen måte noen garanti for lureri og svindel. Av og til er det kanskje omvendt. Men hverken Sudbø eller Macchiarini ble lurt. Tvert imot lurte de begge en hel verden. Og ingen av dem ville ha kastet bort tiden sin på røverkongresser.

---

Publisert: 22. januar 2018. Tidsskr Nor Legeforen. DOI: 10.4045/tidsskr.18.0021

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 11. juli 2026.